Beke Sándor

Öregapó, őzike és a csillagok

Beke Sándor

Öregapó, őzike és a csillagok

Beke Sándor

Öregapó, őzike és a csillagok

Verses mese

Erdélyi Gondolat Könyvkiadó
Székelyudvarhely 2009

AZ ERDÉLYI GONDOLAT
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

BRAUCH MAGDA
CSEKE GÁBOR
CSEKE PÉTER
CSIRE GABRIELLA
FODOR SÁNDOR
GÁBOR DÉNES
JANCSIK PÁL
NAGY PÁL
P. BUZOGÁNY ÁRPÁD
PÉNTEK JÁNOS

© Beke Sándor, 2009

A borító és a kötet illusztrációit
PÉTER KATALIN
készítette

A borítót
Beke Sándor-Olivér
tervezte

ISBN 978-606-534-007-7

Hótól fehér
fenyők között,
magas, fehér sziklák alatt
odafenn a hegy alatt
mesebeli
kis kunyhó áll,
a nagy hidegben didereg,
didereg és úgy remeg,
mintha ottfelejtett
kucsma lenne
kint a vastag hótakarón,
mintha
havas boglya lenne
fenn a magas bérceken,
tetején a kéménye
úgy füstölög,
nem ropog és nem zörög;
úgy tűnik ily messziről,
egy remeteház egyedül
unalmában pipálna –

Táncol a füst a magasban,
játszadozik
— mint egy gyermek —
fent a padlásszobában,
áramlat viszi erre-arra,
egyszer jobbra,
egyszer balra,
majd felkapja,
s újra dobja,
feldobja a fák fölé,
a hegy fölé,
a felhők közé a magasba,
mindjárt ott jár
a Hold körül,
s míg száll,
míg leng úgy örül,
a sűrű ködbe elvegyül,
a havas felett szürkesége
minden mozdulatra testet ölt.
Hol madár lesz belőle,

mátyás szajkó,
frakkor szarka,
vagy elhízott óriási cinege,
hol egy lusta,
morcoskodó medvebocs,
hol egy
pásztorlegény-forma,
hol egy derék, bátor katona,
ki odafent az égi sziklán
hosszú kardját
egy pillanatig megvillantja,
hol egy szakállas próféta,
hol egy üres kezű vándor,
ki tarisznyáját ott hagyta
a fenyők között
az egyik ágon,
hol egy virág,
mely egyik percben
kinyílik egy vadcsokorban,
a másik percben

szertefoszlik
a hullámzó áramlatban,
hol egy édes,
copfos kislány,
ki álmodozva, szerelmesen
égen járkál,
hol egy magányos legényke,
ki az égen guruló
Göncölön
egyebet se csinálna,
egyfolytában szekerezne.

Ha egy világvándor erre járna,
a hegy alatt
a völgy hajlatán,
szemöldökét csodálkozva
összehúzná,
mert ki itt lakik e házban,
az nem egy
akármilyen fráter,

nem egy zsivány, nem egy kalóz,
s nem janicsár,
ki éjszakai táborában
unalmában a katonáknak
tréfát csinál,
fehér hajú Öregapó
lakik itt e kis kunyhóban,
ő eteti a kályhát fával,
rakja gallyal, tömi ággal,
fenyővel vagy cserefával,
ő itt az úr,
s ő jelzi a nagyvilágnak:
élet van itt
fenn a hegyen,
hó takarta ezüstbércen,
ott ahol a madár
— mint egy szoprán —,
szépen dalol,
s szép ritmusú koncertjében
elbűvöli

az édes vadont;
egy-egy anyamedve
két kis boccsal jár még itt,
s rá jellemző nyugalommal
vonul végig
lent a völgyben,
s fent a hegynek csúcsán,
a magas bércen;
az öreg őzbak jön még erre —
a sutáknak aranyékes
koronáját mutogatja
büszkén lépve, dicsekedve.

Mesebeli rengetegben
száll a füst fenn,
meg is állna,
kóborolna a kunyhó felett,
s mint egy bárka,
úgy lebegne, úgy úszkálna,
de a fehér hajú

öregapó nem engedi.
Este későn
kinyitja a kályhaajtót,
s míg elmerengve
táplálja a vaslovacskát
az apró szemű kisablakon
eltűnődve az ég felé néz,
s a kunyhói csendességben
mesét mond
a zord világnak,
regét mond a rengetegnek —
mesét mond a csillagokról,
a hóval födött fenyveseknek.

Valamikor nagyon régen
mikor a Nap a szokásosnál
korábban kelt fent az égen,
még a kakasnál is,
melyik akkor javában
ott aludt még az ólban

a tyúkok között az ülőkéken,
s akkor nyugodott le,
mikor este a Hold mellett
ottfelejtette magát
az égi pályán,
valamikor nagyon régen,
mikor a májusi záporok után
a szivárvány elszórakozott,
s átölelte az egész
földkerekséget,
valamikor nagyon régen,
mikor a patak vize
olyan tiszta volt,
hogy messziről
lehetett látni medrében
az aranyszemcséket,
s a vízből a piros pettyes
pisztrángok illemtudóan
köszöntek nékem,
valamikor nagyon régen,

amikor ezen a vadvidéken
a jó Isten megáldott
egy szép kicsi őzikével,
valamikor nagyon régen,
amikor ez a fehér,
pettyes hátú őzike
olyan volt,
mintha ő lett volna a testvérem,
egyszer egy nap
együtt felmentünk az űrbe,
hogy közelről láthassuk
a sok csillogó-villogó csillagzatot,
mit innen a Földről
annyiszor láttunk,
ezüstösen, csillag-kéken.

Elöl mentem,
mint ki ismerné az utat,
a pettyes hátú kis őzike
a nyomomban jött

csodálkozva, bámulkozva.
Ahogy mentünk
egyre fennebb,
csillagoktól ragyogott
az égi sétány,
néha-néha
vissza-visszapillantottunk,
jön-e még valaki erre,
társunk lesz-e még
az égbolt útján
állatféle, emberféle?

Első állomásunk
volt a szép Hold,
a kőgolyó, a hamuszürke,
mely minden este
úgy kíséri ezt a Földet,
mégse hívta, jön utána;
mint egy házi kutya,
a gazdáját elkíséri a vásárra.

Milyen furcsa volt az nékem,
a Hold a Naptól lopja
a fényességét,
mégis kacérkodva úgy tesz,
ő a fényforrása az esti égnek,
úgy világít minden este,
mintha övé lenne
a fényessége.

Holdporban jött
utánam a kis őzike,
fehér, ősi holdfelszínen
botorkázva, enyelegve
megállt egy-egy holdkráternél,
s kíváncsian kérdezgette:
— Miért ilyen mély a kráter,
miért lesz a Holdból kerek,
s mikor elfogy,
m'ért lesz kifli,
nannyó így süti

az égi kemencében?
De a gyűrűhegyek alatt
megállott a kis őzike,
szomorú volt,
mint egy kislány,
kinek elveszett a reménysége:
— Itt a Holdon nincsen még
egy élőlény se?
Kerestük a fenyves erdőt,
kerestük a sűrű bükköst,
de a csupasz, fehér dombon
még egy fűszálat sem leltünk.
Forrásvizet ittunk volna,
a csobogó patakot lestük,
de a hasadék völgyében
bizony patak nem kígyózott,
még egy forrás
sem csobogott.
A kopár sziklák felett
kerestük a keringő sast,

a kietlen hegyláncok alatt
a repdeső, éneklő madarat,
fent a hegyen
a barna mackót,
a csavargó szürke farkast,
a puszta síkságon a rókát,
s a fehér holdmezőn
azt a sok szép vadvirágot,
ami otthon, nálunk,
ezer színben
nyílik-fakad.

Elfáradtan mellém állt
és megszólalt a kis őzike:
— Puszta a Hold,
nincsen népe,
fel se jönnek ide reá
ebben a nagy szegénységben.
Öregapó, menjünk tovább,
hátha fennebb

látunk embert,
állatot vagy égi csodát!

Lassan elindultunk,
mentünk két nap,
s két éjszakát,
mígnem egyszer
az őzike vékony hangját
meg nem hallom:
— Nézz csak oda, Öregapó,
szárnyas csoda,
vagy csavargó?
Szárnyas lovacska az űrben
egyszer repül, egyszer vágtat,
prüszköl, lohol,
nagyot kapál;
mit mondhatnék?
ő egy égi csodaállat.
Mikor meglátott
ez az űrbeli jószág,

örömében
hátára vette Öregapát,
s mint egy földi ringlispíren
körbe szaladt vele,
majd vágtatott
és szökött erre, szökött arra,
s onnan is a világvége
legutolsó zegzugába;
alig győzte
a vékony lábú
kis őzike a nyomában.
Mikor leszálltam a lóról,
erről a hóbortos Pegazusról,
szomorú lett az őzike:
amíg tovább bandukoltunk
folyton mind csak
azt kérdezte:
— Öregapó,
nekem mé'rt nincs szárnyam,
hogy otthon, a hegyek fölött

én is repülhessek,
s mint a pegazus a magas égen,
én is éppúgy nyargalásszak?

— Fent a csillagképek között
mi hallatszik,
madarak csicseregnek?
Hangszert penget
ott valaki,
hangja úgy zeng,
harmóniát szül az égen:
dallamával elbűvöli
a ragyogó mindenséget.
— A legendák első Lantja,
az szól fent a nagy magasba,
húrjait egy páncél hátú
teknő tartja,
de mögötte egy láthatatlan
lant mester áll —
s játszik rajta,

rajta játszik szenvedéllyel.
Hallod?
oly síró a melódiája,
mint a búslakodva éneklő
vándor szája.
Lágy hangjával úgy elbűvölt,
elindultunk
tovább, fennébb —
sóvárgott a szívünk, lelkünk.
Míg andalogtunk
az égi hegyen,
csillagporos ösvényeken,
a kis őzike magától
egy verset költött:
„Pengesd a húrt,
lantmesterem,
soha meg ne álljon kezed.
Dallamodat
lent is hallja
a síró, s kesergő

emberfajta.
Szóljál tovább,
lágyan, szépen,
világ Lantja
fent az égen."

Ahogy mentünk,
a csillagok közt felfelé,
sípjátékot hallottunk,
úgy, dél felé:
kecskeszarvú, kecskelábú
szakállas Bak tűnt elénk,
kezében egy pásztorsíp volt;
ő a sípját fújta,
de úgy fújta,
nem is győzte szusszal fújni:
versengett a messze hangzó
régi lanttal.
Hallgattuk az őzikével
a síppal játszó kecskeszarvút,

de a lantnak
a hangja szebb volt,
messze tőle
az őzike is sokszor megállt,
visszanézett,
s a lant dallamát
közben dobogta a kicsi lába,
s úgy énekelt
mosolygott a szeme, szája.

Mérleg, Mérleg, aranymérleg
merre billensz,
mondd meg kérlek,
merre mozdul el
a nyelved vége?
Keletre-e vagy nyugatra,
billensz erre,
billensz arra,
billensz jobbra,
billensz balra,

itt fenn az ég tetején,
mondd,
ki méri az igazságot,
tiéd az igazság nagyhatalma?
— Tegyünk próbát,
álljunk fel hát,
én az egyik serpenyőre állok,
őzike, te, a másikra átal,
s akkor hadd lám,
kettőnk közül ki a jobbik,
ki az igazabb és bátrabb?
Aranymérleg serpenyőjén
megmértük az igazságot:
a mérleg nyelve
ott állott meg a közepébe.
— Égnek ura, ég bírája,
csillagképnek igazsága,
mi megyünk tovább,
hosszú az út,
elfáradtunk, szomjúhozunk,

segíts rajtunk,
mond meg kérlek,
van-e itt az űrben
hideg vizű kerekes kút?
Mikor leléptem a serpenyőről,
őzike még kicsit maradt,
de a serpenyő őt úgy feldobta,
egyenesen
a Vízöntő elé dobta.
Gyalogoltam,
míg utol értem,
hét napot és hét éjszakát,
a szomjúságtól
szinte én is csillag lettem.

— Vízöntő hercegem,
én is vizet kérek,
szomjúságból volt elegem!
A Vízöntő egy mozdulattal
vállán a csészét megbillentette,

gyorsan, gyorsan
szomjat oltott s a fáradságot
bennem és az őzikében
az éberséggel felcserélte.

Annyi víz folyt
csészéjéből,
mint egy kútból,
meg se állt az égi úton,
csermellyé vált, majd patakká,
s addig nőtt
és tömte medrét,
míg kéken hullámzó
folyóvá lett.
Hömpölygő vízében
a hullámok közt
tisztán láttuk
Halak evickélnek benne.
Őzike elcsodálkozott,
állt a parton,

s bámulkozva nézte őket,
azt a két szép gyönyörűséget.
A halak meg
úgy örültek nékünk,
a hullámokra kifeküdtek,
s csillagszemmel
néztek minket.

— A Tejút fején, né,
egy hajtincs,
az ég lányának haja fürtje,
vajon ki fésüli,
ki gondozza olyan szépen,
hogy csillagokkal teletűzve
mindig így ragyog
a mindenségben?
Feltettem
az őzikének a fejére,
úgy léptünk át a szomszédba,
a nagy macskának a kertjébe.

— Nagy macska ez, állatkirály —,
mondta félős hangon az őzike,
de az Oroszlán
ridegen csak megpillantott,
s egyet gondolt,
a csillagok közt tovább lépett
a hullámzó sörényével.

— Nézd, ott fenn a pólus körül
ott kering
a trónhoz kötött szép Királylány!...
Őzikével megsajnáltuk,
a trónjához elballagtunk,
s a trónhoz láncolt királyleányt
kioldottuk láncaiból,
világ végi rabságából.

Messziről mit lát a szemem?
két jó testvér,
egy Nagy Medve,

s egy Kis Medve
kapaszkodik fel a hegyen,
cammognak és meg-megállnak,
a hegy alatt a bozótosban
epret esznek és málnásznak.
De ahogy közelebb
merészkedtünk,
a csillag-erdő sűrűjében
eltűntek a jó testvérek.

A csillagporos égi úton
szekér halad,
Göncölszekér,
ülőkéjén Göncöl úrfi
héget-hógat.
— Szénáért megy,
égi fűért,
kórót hozna a juhoknak,
vagy őröltetni
búzát viszen a malomba?

Utána szegődtünk mi is,
én a Göncöl
szekerére ültem,
őzike meg utánunk jött
nagy boldogan
ugrándozva, enyelészve.

— Látjátok-e vándoraim
— kérdi Göncöl —,
ott a denevérszárnyú Sárkány,
teste körös-körül
tüzes csillagoktól ékes,
viaskodna, de nincs kivel,
mert itt fenn a csillagképek,
bizony egymással ők
jó szomszédok,
békességben éldegélnek.
— És nézd, a Skorpiót,
a gonosztevőt! —
őzike, vajon kit üldöz az égen?

Ollójával gyorsan csapkod,
s ha nem vigyáznánk,
meg is fogna,
s tövisének egy csepp mérge
mind egy szálig meggyilkolna.
De nem kell félni
— mondta Göncöl —,
nem mozdul el,
inkább ragyog békességgel.

S hogy Öregapó
a szekérről leszállt,
s tovább mentünk,
mit lát szemünk?
Fennébb, egy csillag-Rák
menne az égen,
büszkén, kimérten lépked.
Menne is, meg haladna is,
majdnem egy helyben áll
— amint szokta —,

mert a rák, az csak rák marad:
hátra is megy, előre is,
de mégse halad.

Ahogy haladtunk,
az út mellett egy égi fáról
Hiúz leselkedett,
ágról-ágra mászott tovább,
s úgy figyelt ránk,
éles szeme úgy követett,
láttuk, fülpamacsát
sunyin hegyezgette.
Mikor elmúlt minden veszély,
s tovább, békésen
az égnek útján jártunk,
őzike meglepődve
felkiáltott:
— De ott az mi az, Öregapó,
hosszú nyakú, foltos hátú,
hosszú lábú égi csoda?

Olyan kicsinyke a feje,
mintha a nyaka végén
nem is lenne.
Létra kéne, hogy felérjem,
szegény Zsiráf,
nyakharcot vívna
a tolakodó ellenséggel.

— S né, még egy csoda,
négylábú!
Egy furcsa ló
vagy csak fél ló?
Félig ember, félig ló,
hátán bőrtartóban nyilak,
kezében egy kifeszített íj,
csodalény ez,
ez a Nyilas,
emberfejű paripa,
csodák-csodája,
ez is egy bámulatos csillagkép.

— Öregapó,
végre egy égi legelőn állunk,
annyit mentünk,
annyit jártunk,
pihenjünk most,
úgyis elállott a lábunk!
Míg itt pihentünk
az ég pokrócán
aranygyapjas Kos
szegődött mellénk,
de vele már emberhangon
beszélgettünk, értekeztünk.
Majd egy óriási Bikát láttunk,
nyaka körül
virággal volt feldíszítve,
a fű között legelészett,
látszott,
csupa erő volt és bátor,
míg legelészett,

felpillantott, fel-felnézett,
azt hitte, hogy Öregapó
itt a pásztor.

Egyszer nagy por
kerekedett,
az égi úton
egy Szekeres közeledett,
úgy feszült a bőr-gyeplője,
mint cirkuszban
a kötéltáncosnak a kötele;
a mező szélén
rövid nyelű ostorával
Ökörhajcsár csattogtatott.
Odaszóltam őzikének:
— Távol maradj,
nehogy elérjen az ostor vége!
Mire kimondtam a szavam,
megint este lett az égen,
s látványosan, tündöklően

megjelent a Kaszáscsillag —
beragyogta
a végtelen mindenséget.

Egy kecses lány,
Szűz sétált az égi parkban,
csalódott volt, szomorú volt,
de ő volt az, ki szépségével
csillagképben örök marad,
halhatatlan.
Majd két testvér,
az égi Ikrek —
fent is úgy
szerették egymást,
egymás kezét fogták végig,
s szeretettől áthevülve
előttünk csak mendegéltek.
Őket kísérte két Kutya,
az egyik nagyobb,
az okosabb,

a másik meg kisebb,
játékosabb és édesebb.
Mikor a loholásban
elfáradtak,
meglapultak egy asztal alatt,
s éhesen csóválták farkuk,
mind a ketten szót fogadtak;
hátha a gazda is látja,
s csillagmorzsát kapnak
vacsorára.

— S ott mi repül,
s haj, énekel:
szép alakú, bájos,
tetszetős és kecses,
szárnyaival fejem fölött
most suhog el,
majd leszáll,
s ott úszkál az ég-tengeren.
Szépen úszik,

olyan, mint egy csillag-asszony,
csak most látom,
hogy a nyaka görbe,
olyan, mint a csillagok közt
egy nagy kérdőjel.
Szelíd Hattyú,
szelíd hattyú
— szólalt meg az Öregapó —,
a te hangod sokszólamú,
mintha egy lány
hegedűvel zenélgetne,
utána mintha harsonával
cserélné fel hegedűjét.

— Látod, kis őzike,
mielőtt az utunknak,
s a mesénknek is vége lenne,
fent északon,
egy halhatatlan királyleány
a Koronáját neked nyújtja —

felteszem a fejecskédre.
Vigyázzál rá,
hordjad mindig
a te őzike-életedben;
vigyázzál rá,
s őrizd szépen
csillagporos emlékedben.

Lent a mélyben,
a Naprendszerben,
a Földön ott már hajnalodott,
fénysugár tört fel az égre,
a Nap küldte azt
az őzike,
s az Öregapó elejébe.

A Tejútrendszertől
már messze, messze jártunk.
Fentről barátságos
csillagképek integettek,

Öregapónak, s az őzikének
jó utat kívántak.
A Föld felé,
hazafelé
elöl ment a kis őzike,
büszkén lépdelt,
nagyoskodott, dicsekedett,
büszke volt az életére.

*

De a mese nem ért véget,
lent a Földön,
a fenyvesek közt,
kis kunyhómnak a kertjéhez jött
mesémből a kis őzike,
olyannyira megszeretett,
azóta is én nevelem.
Ő a világegyetemnek szépe,
ő ennek a hegynek éke,

ő a fenyvesek gyönyörűsége.
Most is itt van,
itt van velem,
a kert sarkában áll a hóban,
nézi a kéményt hogyan füstöl,
s füstje hogy száll
egyre fennebb,
látnátok, hogy csodálkozik,
mikor eléri a fellegeket.
Fején most ott a szép korona,
este úgy néz fel
a csillagokra.
S míg nézi őket
a kerítéshez támaszkodik,
s mosolyogva mondogatja:
„Fent a csillagok
közt jártam,
Öregapó volt a társam.
Fejemen
egy szép korona,

én vagyok a hegyek ura.”

Fent a hegyen,
a kunyhóban,
elszundikált Öregapó,
de a törpe kémény
öntudatlan füstjét ontja,
ha hétköznap, ha vasárnap,
téli estén
Öregapó sose pihen,
semmi pénzért
nem nyugodhat;
ha elalszik, úgyis felkel,
s miközben ropog a tűzhely,
minden este
mesét mond
a pettyes hátú őzikének.

Odafenn a vén hegy alatt,
kicsi kunyhó kéményének

magasba száll a fehér füstje,
s míg éberen száll
ott fenn az égen,
itt lent, a havas,
a szép szülőföld,
mélyen alszik
Öregapó
csillagporos meséjében.

ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ
A könyv szerkesztője: P. BUZOGÁNY ÁRPÁD
Képszerkesztő: Beke Sándor-Olivér
Nyomdai előkészítés:
Erdélyi Gondolat Könyvkiadó
A szerkesztőség postacíme:
535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87
Telefon/fax: 00–40–266–212703
E-mail: egondolat@yahoo.com

ISBN 978-973-8320-87-1

www.erdelyigondolat.ro

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,
Székelyudvarhelyen

Az

ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ

gondozásában megjelent gyermek- és ifjúsági irodalom

Elek apó Cimborája — Antológia
(Válogatás a *Cimbora* 1922–1929-es évfolyamaiból)

Ráduly János: Az árnyékok lakodalma
(Gyermekversek)

Kercsó Attila: Csigaséta
(Gyermekversek)

Csire Gabriella: Áprilisi tréfa
(Gyermektörténetek)

Beke Sándor: Kezemben jégvirág
(Gyermekversek)

Csire Gabriella: Ráma és Szítá csodálatos története
(Két eposz-átdolgozás)

Beke Sándor: Bohókás ábécé
(Gyermekversek)

Beke Sándor: Hajóval a Déli-sarkon
(Gyermekversek)

Megszólal az aranycsengő
(Karácsonyi versek és történetek)

Ráduly János: A galambleány
(Tündérmesék)

Papp Attila: Oktondi okosok
(Verses mesék)

Kifestőkönyv
(Karancsi Sándor rajzaival)

László László: Erdélyi fejedelmek
(Tanulmány)

K. Kovács András: Őzgidák
(Gyermekversek)

Szente B. Levente: Az ezüsthajú tündérleány
(Mesék)

Ráduly János: Gyöngyvirág királyfi
(Népmesék)

P. Buzogány Árpád: Hattyúhívó
(Gyermekversek)

Zsidó Ferenc: Szent Anna tavától a bihari Asszonyszigetig
(Erdélyi magyar mondák)

Nagy Olga: A Nap küzdelme a Föld népéért
(Meseregény)

Marton Lili: Táltos János
(Meseregény)

Vöő Gabriella: A medve, a farkas és a róka komasága
(Állatmesék)

Ráduly János: Szitakötőtánc
(Gyermekversek)

Csire Gabriella: Itt járt Mátyás király
(Kis történetek a nagy királyról)

Csire Gabriella: Münchhausen báró barangolásai a nagyvilágban
(Átdolgozás)

Ráduly János: Mikor volt egy lovon hét patkó?
(Találós kérdések)

Ráduly János: Az igazat éneklő madár
(Székely népmesék)

Csire Gabriella: Turpi Lak
(Meseregény)

Derék borsszem vitéz
Szász népmesék (Fordította: Zsidó Ferenc)

Baricz Lajos: Kakukk és Habakuk
(Gyermekversek)

Csire Gabriella: Az aranyhal palotája
(Tarka történetek)

László László: A nándorfehérvári diadal
(Történeti mondák)

Gub Jenő: Rapsóné rózsája
(Erdélyi mondák, legendák, regék, tündérmesék)

A Tordai-hasadéktól Szent Anna taváig
(Mondák, legendák, regék, tündérmesék)

Ráduly János: A tulipános láda
(Kis-Küküllő menti székely népmesék, tréfák, anekdoták kiejtés szerinti lejegyzésben)

Csire Gabriella: Gilgames álmai
(Eposz-átdolgozás)

P. Buzogány Árpád: A csengő, aki harang akart lenni
(Mesék, történetek)

Csire Gabriella: Trója
(A trójai mondakör)

Ráduly János: Hová, hová, Laji bátyám?
(Kis-Küküllő menti székely népmesék, mondák, tréfák kiejtés szerinti lejegyzésben)

Benedek Elek: Szent Anna tava
(Elek apó mondáiból)

Beke Sándor: Álom a Titanicon
(Elbeszélő költemény)

Csire Gabriella: Egy magyar kalandor ifjúsága
(Gvadányi József *Rontó Pál* c. elbeszélő költeménye nyomán)

Becsüld a népet!
(A *Székely Útkereső* gyermekirodalmi antológiája)

Ráduly János: A legkisebb leány szerencséje
(Székely népmesék)

Kriza János: Borsszem Jankó
(Székely népmesék)

Benedek Elek: Gyöngyvirág Palkó
(Székely népmesék)

Jakab Rozália: A pórul járt pásztorlegényke
(Nyikó menti székely népmesék)

Ráduly János: A muzsikáló tücsök
(Székely állatmesék)

P. Buzogány Árpád: Öregapó muzsikája
(Mesék)

Ráduly János: Király Bözsi hegedűje
(Székely népmesék)

Ráduly János: Szép Fuvella története
(Székely népmesék a Kis-Küküllő mentéről
kiejtés szerinti lejegyzésben)

Ráduly János: A farkas és az őzike
(Székely állatmesék a Kis-Küküllő mentéről
kiejtés szerinti lejegyzésben)

Tündér Ilona
(Széphistória)

Ráduly János: Csaba ösvénye
(Székely népmondák. 1)

Ráduly János: Alagút a Küküllőig
(Székely népmondák. 2)

Ráduly János: A Hajnalcsillag keletkezése
(Székely népmondák. 3)

Székely karácsony
(Versek és elbeszélések karácsony ünnepéről. Kisantológia)

Karácsonyi álom
(Magyar írók és költők karácsonya. Antológia)

Jancsik Pál: Fecskeszárnyon száll a nyár
(Gyermekversek)

Beke Sándor: Góbé Miska
(Tréfás költemény)